

ποφασισμένον νὰ ἐπαναλειφθῆ ἰδίως ἡ ἐρωτικὴ σκηνὴ τοῦ δράματος τοῦ Σέξπηρ. Ὑπάρχει τρανοτέρα ἀπόδειξις τῆς δυνάμεως τῆς ὑπόβολης; Ὅθεν μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν ὁ ἰατρὸς ὑπῆγεν εἰς τὰ παρασκήνια διὰ νὰ ὑπνοτίσῃ τὴν Νάνσυ Θουάττ καὶ τὸν Μίλτον καὶ νὰ τοὺς διατάξῃ ἀφοῦ ἐξυπνήσουν νὰ παίξουν τὴν περίφημον ἐκείνην σκηνὴν τῆς τρίτης πράξεως.

Τὸ σύνθημα ἐδώθη καὶ ἡ σκηνὴ ἀνεπετάθη, ἀποκαλύπτουσα τὸν ἐξώστην τῆς Ἰουλίας. Τὴν πρώτην στιγμὴν, ἡ θεὰ τοῦ Μίλτον, μὲ τὴν στενὴν περιβολὴν τοῦ Ρωμαίου, ἔφερε μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη τῶν παρευρισκομένων. Ἀλλὰ τὸ μεϊδιάμα τοῦτο ἦτο στιγμιαῖον. Τὸ θέαμα ἦτο παραδόξον καὶ ἐκπληκτικόν. Μὲ χάριν ἀμίμητον, μὲ θαυμασίαν ἔκφρασιν ἔρωτος, ἡ Νάνσυ περιέβαλε μὲ τοὺς βραχιόνάς της τὸν λαίμῳ τοῦ Μίλτον, ὁ ὅποιος περιπαθῶς τὴν εἶχεν ἐνηγκαλισμένην. Ὁ μικρὸς Μογγόλος ἐφαίνετο μεταμορφωμένος: εἰς ὅλους ἐφαίνετο ὑψηλότερος. Ὑπὸ τὸ μελαψὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ἡ ἀθάνατος ποιήσις διεραίνετο τρόπον τινὰ, καὶ ἐρώτιζε τὴν ῥάθυμον σέρκα—καθὼς ὁ λαμπτήρ ὑπὸ τὴν ὕελινον σφαίραν. Κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἡ Νάνσυ ὠμίλει μὲ φωνὴν ἄγνωστον, μουσικὴν καὶ διαπεραστικὴν, ὁμοίαν μὲ τοὺς ἤχους τοῦ αὐλοῦ:

«Θέλεις νὰ φύγῃς;... πιστευσέ με, δὲν ἐξήμερῳσεν ἀκόμα... Τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος καὶ ὄχι τοῦ κοριδαλοῦ, ἐπληξέ τὸ ἀνίσχυρον κύλον τῶν ὠτων σου. Κάθε νύκτα κελαιδῆ καθημένη εἰς ταύτην τὴν ροδὴν... Πιστευσέ με, ἀγάπη μου, εἶναι ἡ ἀηδὼν...»

Καὶ ὁ Μίλτων ἔδιδε τὰς ἀπαντήσεις ὄχι πλέον μὲ τὴν ἔρρινον καὶ παραμορφωμένην προφρᾶν τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ λάρυγγος, ἀλλὰ μὲ ἤχους καθαρούς καὶ εὐλήπτους, καλοτονισμένους, ἀναπαριστῶντας μὲ ἀνήκουστον ἀκρίβειαν καὶ τὰς λεπτοτέρας διακυμάνσεις τῆς φωνῆς τοῦ Ἴρβιγκ:

«Εἶναι ὁ κορρυδαλὸς, ἄγγελος τῆς πρωίας, καὶ ὄχι ἡ ἀηδὼν... Ἴδὲ ἀγαπημένη, τὰς ζηλοτύπους ἀκτῖνας, αἱ ὅποσαι διαπεροῦν τὰ διανοιγόμενα περὶ τὴν ἀνατολὴν σύννεφα. Αἱ δᾶδες τῆς νυκτὸς ἐξητλήθησαν. Ἡ φαιδρὰ αὐγὴ, ἀκροποδητεῖ, ἀνέρχεται τὰ νεφροσκεπασμένα βουνά... Πρέπει νὰ φύγω καὶ νὰ ζήσω ἢ νὰ μείνω καὶ νὰ ἀποθάνω...»

Ἰουλία.— Ὅχι, τὸ εἰξεύρω, αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Εἶναι μετέωρον ἀπαυγά-

ζων ἀπὸ τὸν ἥλιον, τὸ ὅποιον θέλει νὰ σὲ χρησιμεύσῃ αὐτὴν τὴν νύκτα ὡς ὁδηγὸς, φωτίζων τὸν δρόμον σου μέχρι Μαντοῦ... Μείνε... Τίποτε δὲν σὲ ἐπιβάλλει νὰ φύγῃς.

Ρωμαῖος.— Τότε, μένω. Ἄς φοραθῶμεν καὶ ἄς μὲ φονεύσουν, θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἐὰν τοῦτο σὲ εὐχαριστῇ θὰ εἰπῶ ὅτι ἡ φαιδρὰ αὐτὴ λάμψις δὲν εἶναι τὸ δόμματῆς πρωίας ἀλλὰ ὠγρὰ ἀναλαμπή. Καὶ ὅτι δὲν εἶναι διόλου τὸ ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ, τὸ ὅποιον πληροὶ τοὺς αἰθέρας!... Προτιμῶ νὰ μένω... Δὲν θέλω νὰ φύγω... Ἐλα, θάνατε!... καλῶς νὰ ὀρίσῃς, ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ Ἰουλία... Ἀλλὰ τί ἔχεις, ψυχὴ μου; ὠμίλησε. Δὲν ἦτο ἡ Αὐγὴ.

(Ἀκούουθε!).

Ἀλληλογραφία.

Λεσποινίδα Α. Σ. Ἀθήνας.— Εὐχαριστοῦμεν πολὺ λαμβάνομεν ὅσα μᾶς στέλλετε ἀσφαλῶς. Μᾶς ἐνεργετέτε.

Λεσποινίδα Σ. Ι. Δρέσδην. Τὰς ἐπιστολάς εἰμπορεῖτε νὰ διευθύνετε καὶ πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, διότι ἡ συντάκτης μᾶς ἐπανεκάμψε. Λαμβάνετε τὰ φύλλα τακτικά;

κ. Φ. Σ. Παλὺ τρυφερῶς τὸ ποιηματάκι σας: ἀληθινὸ ἡλιοχαίδεμα.

Εἰμπορεῖτε νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας, περὶ τὴν ἐνδεκάτην πρωϊνὴν ὥραν;

Ἄγνωστον. Ἡ καλημέρα μου ἐνθυμῖται πολὺ Ρωσικὸν διήγημα. Ἀγαπῶ πολὺ τοὺς Ρώσους συγγραφεῖς καὶ τοὺς μεταφραστὰς τοὺς θεωρῶ ἐνεργέτας μου. Ἄν ἐγράφετε μίμησις μὲ μικρὰ γραμματάκια θὰ εἶχετε δικαίωμα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου μὰ τώρα.....

Κ. Γ. Πετ. εἰς Πάφραν.— Ἐπιστολή σας εὐχάρη, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸ ἀνγγελομένο. Σπεύσατε, παρακαλῶ.

- Ἐχεις μὰ λίγα ἀπάνω σου;
- Ὅχι.
- Καὶ σὸ σπῖτι;
- Εὐχαριστῶ, ὅλοι εἶναι καλὰ.

ΕΞΕΔΟΘΗ τὸ δεύτερον τεῦχος τῶν «Εἰκονογραφημένων Διηγημάτων» τοῦ κ. Ι. Πέτρου Ἰωαννίδου.

Περιεχόμενα τῶν δύο τευχῶν:

- Ἡ Χρυσομαλλοῦσα.— Ὁ θάνατος τοῦ ραῦτου.
- Ἡ εὐχὴ τοῦ Γέροντος.— Τὸ ἀναίσθητον πλάσμα.

Συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Φιλ. Ἠχώ» ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ κ. Α. Σ. Ἰωαννίδου, Δικηγόρου.

Γαλατᾶ—Μεϊμενελῆ Χάν. 12—13.